

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 580/2022-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátskou kanceláriou WEBBER LEGAL, s. r. o., Duchnovičovo námestie 1, Prešov, IČO 50 680 552, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Anton Pavúk, proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 252/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. októbra 2022 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 252/2021 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Sťažovatelia zároveň navrhujú, aby ústavný súd prikázal najvyššiemu súdu konať bez zbytočných prietahov a priznal im náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených listín vyplýva, že 2. marca 2020 podali sťažovatelia prostredníctvom Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15 Co 124/2019-359 zo 4. decembra 2019 v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 6 C 21/2018-235 z 27. marca 2019. Sťažovatelia boli týmto rozsudkom ako žalovaní zaviazaní zaplatiť žalobcovi sumu 16 310,31 eur s príslušenstvom. Po podaní dovolania podali sťažovatelia 6. augusta 2020 návrh na odklad vykonateľnosti predmetného rozsudku a najvyšší súd im uznesením č. k. 6 Cdo 167/2020 z 28. októbra 2020 vyhovel. Najvyšší súd 21. januára 2021 vrátil vec okresnému súdu a tento následne vyzval

sťažovateľov, aby predložili plnú moc pre advokáta na zastupovanie v dovolacom konaní. Po vrátení veci najvyššiemu súdu 11. marca 2021 bola dovolaciemu konaniu pridelená sp. zn. 2 Cdo 43/2021. Po telefonickom zisťovaní 23. septembra 2022 sťažovatelia zistili, že od 24. septembra 2021 bola predmetnému dovolaciemu konaniu pridelená sp. zn. 2 Cdo 252/2021.

3. Sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti zdôraznili, že od samotného podania dovolania uplynulo už 32 mesiacov. Sťažovatelia tvrdili, že už takmer tri roky žijú v neistote týkajúcej sa nárokov, ktoré si proti nim uplatnil žalobca v pôvodnom konaní, a preto zastávajú názor, že v napadnutom konaní dochádza k zbytočným a nedôvodným priet'ahom. Sťažovatelia zároveň konštatovali, že svojím správaním žiadnym spôsobom neprispeli k priet'ahom v napadnutom konaní.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či napadnutým postupom najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ich práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

6. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistuje zásadnejšia odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98). Vzhľadom na už uvedené mohol ústavný súd preskúmať namietané porušenie všetkých označených práv (t. j. podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) spoločne.

7. Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov opakovane konštatuje, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Ústavný súd poukazuje na právny názor vyslovený vo svojej doterajšej judikatúre, podľa ktorého ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

8. Podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty (III. ÚS 61/98), pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98, I. ÚS 44/99, IV. ÚS 68/02), alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 86/08).

9. Ústavný súd v prvom rade podotýka, že celková dĺžka napadnutého dovolacieho konania do podania ústavnej s'ťažnosti predstavuje 2 roky a 7 mesiacov. Takúto dĺžku dovolacieho konania nemožno považovať za ideálnu, ale ústavný súd zdôrazňuje, že v napadnutom konaní ide práve o dĺžku dovolacieho konania. To znamená, že vo veci už bolo vydané konečné a právoplatné rozhodnutie. Táto okolnosť sama osebe signifikantne znižuje mieru právnej neistoty, ktorej mali byť s'ťažovatelia vystavení v tomto dovolacom konaní. Ústavný súd pritom zobral do úvahy aj to, že najvyšší súd v dovolacom konaní odložil vykonateľnosť tohto konečného a právoplatného rozhodnutia (ktoré bolo v neprospech s'ťažovateľov, pozn.). Takže okrem minimálnej právnej neistoty, ktorú mohli s'ťažovatelia pociťovať po podaní dovolania, samotná neprimeraná dĺžka tohto dovolacieho konania ich neohrozuje ani v dôsledku núteného výkonu rozhodnutia z pôvodného konania.

10. Ústavný súd preto v takejto procesnej situácii s'ťažovateľov konštatuje, že v tomto prípade nemohlo ísť zo strany najvyššieho súdu o nečinnosť v ústavne relevantnej intenzite, na základe ktorej by po prijatí ústavnej s'ťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie s'ťažovateľmi označeného základného práva. Ústavný súd preto ústavnú s'ťažnosť s'ťažovateľov pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

11. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej s'ťažnosti stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi s'ťažovateľov, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

12. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni s'ťažovateľom, aby po splnení všetkých zákonných podmienok predložili ústavnému súdu novú ústavnú s'ťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu